

KOVÁCS BALÁZS

beköpték a legyek a Petőfi utcát

mintha csak mindketten ugyanarra vártak volna,
a panelház előtt ücsörgő néni,
és a neurotikus díler egyszerre indult el
a baptista templom felé.
csillagunk meztelen sarkával taposott,
pár tizenéves cigánygyerek is arra vette az irányt,
akik után egy elárusítónő üvöltözött az üzletből,
és a szociális biztosító kintre nyúló sorában
ácsorgók közül is odamentek páran,
különböző távolságokra körbeállták,
a piacról igyekvők közül is megálltak néhányan
friss zöldségekkel és füstölt húsokkal,
iskolás srácok
friss értékekkel és füstölt vágyakkal,
izzadt mindenki, mint egy óriási nagyító alatt,
egy nő letette az akácmézet és piros fűszerpaprikát tartalmazó szatyrát,
hevesen mutogatott a szemközti kórház egy galambszaros redőnyű ablakára,
a templom kerítésének dőlt ember viszont csak rázta a fejét,
a krémszínű elszíneződés ellenére frissnek tűnt a kötés az amputált combján,
melyben és körülötte mindenhol lárvák hemzsegetek,
a közönség folyamatosan cserélődött,
amikor visszafelé jöttünk,
a szenzáció mocsját egy templomi alkalmazott
egy slaggal spriccelte le a járdáról a kigyúrt fűre.

pár év múlva arra mentünk r.-vel
szomjasan, hátizsákunkban cipelve az egész hétre valót,
elfogyott már a cigink, de így is
meghittent beszélgettünk olyan lelkesedéssel,
ahogy csak a jövőről vagy egy lányról lehet.
már csak méterek maradtak hátra a pontig,
ahol el szoktunk válni egymástól,
amikor a járdán két szál piros marlborót találtunk.

r. nevetve mondta, pont két szál,
és marlboro, méghozzá hosszú,
ezt isten küldhette nekünk.
nem mondtam neki,
hogymint ott feküdt a kukacos bácsi is.

azóta is mindennap járok arra,
igazi arcát még mindig a nyári délelőttökön mutatja,
s csak az teszi furává, hogy valóságos.
a kukacos bácsi tizenkét év után
most jutott eszembe először,
és r.-vel sem találkoztam már vagy hat éve.
a kórházi ablakokat kicserélték,
felhúztak egy modern üvegpaticát,
a blokkokat új szigeteléssel, derűs színekkel burkolták be,
és minimalista geometriai alakzatokat mázoltak rájuk,
az utat újraaszfaltozták,
és felújították a járdákat is.

részmunkaidő

a csallóközi vidám paradicsom nevű cég reklámjaiban
megszemélyesülve ő maga, A Vidám Paradicsom szól földijeikhez,
azt ecsetelve, miért és mennyire vidám és finom.
vágyódó szentimentalizmusa olyan merész állítást is megérlel benne,
miszerint a gyermekkor ízére emlékeztet.
a 3-as számú üvegházban brigádozom, ahol 350 sor van, mindlik nagy-
jából 50 méteres.
az én feladatom a kacsolás, amit itt mindenki úgy mond, hogy kacsaszás,
még azokban a kártyaolvasós programokban is úgy van beírva, hogy
kacsaszás,
amik számon tartják, hogy átlagosan hány másodpercig pisilek.
az 1-ik műszak alatt, miután a 36-odik dal után
beleuntam a rádiós számok 1-től 10-es skálán való értékelésébe,
szórakozásképp fejben kiszámoltam,
hogymint körülbelül 22 185 hajtást tépek ki naponta.

1 munkanapom eredménye ez a szám.
1-szer unalomból szó szerint elkezdtem számolni,
178-ig jutottam.
az unalmas dolgok fonák módon sokkal kevésbé azok, ha rájuk koncentrálnak.
ezt Wallace mondta.
kipróbáltam, a lehető legtöbb energiámmal a feladatra összpontosítottam,
hogy minél tökéletesebben dolgozzak, és valóban,
az úgy eltöltött 496 perc gyorsabban is telt el.
de ki fog napi 8 órát heti 5-ször teljes erőbedobással paradicsomokra
fókuszálni.
az unalmas dolgok fonák módok.
ezt én mondom.
az első 24 napon lassított valamilyen mértékben, ha gondolkodtam.
nagyreszt régi emlékeket szaglásztam, meg a szokásos spirálok.
13 szombat esti nyári túlóra alkalmával fordult elő,
hogy iszonyúbb helyekről kellett kirángatni magam,
mint az a gyár, ahol egy nyári szombat este túlórázom.
volt hogy 22 185-szor kellett, hogy kitepjelek magamból.
mostanában már teljesen automatizálódott a testem,
úgyhogy általában otthagyhatom felügyelet nélkül,
csinálja csak, nekem jobb dolgom is akad.
általában már képes vagyok párhuzamosan
konstruktív párbeszédet folytatni magammal,
melyek olyan meggyőződésekhez és kérdésekhez vezetnek,
amik értelmezési tartományomban képesek helyet szorítani a létezés
diverzitásának.
meghaladom a meghaladásokat, és kitagadom a kitagadásokat.
olyan, mint 1 meditáció, 1 fizikailag irtózatosan aktív meditáció,
a zöld levelek lbemosódnak,
mintha 1 óriási vidám paradicsom léállományában lebegnék.
olyankor szoktam verset írni.
ne haragudj, Andrea.
amúgy te vagy eddig a legkorrektebb főnököm.
élőben ezt neked soha nem fogom elmondani.
csak versben tudom elmondani,
de nem a vers mondatja velem.
minden mást viszont a vers mondat velem.
különben itt írom ezt is a 311-es sorban,
most találtam ki szóról szóra,
és szóról szóra most ismétlem el 42-edszer, mert mindig valamivel kiegészül.

kezdek kételkedni, hogy ez bárkinek is elég a figyelméhez.
az önbizalomhiány a kreativitás legnagyobb ellensége.
ezt a mondást legalább 7 embernek tulajdonítják.
rohadtul idegesítő, hogy lehet, elfelejtek majd 1 sort,
talán a legjobb részt, és még csak nem is jut majd eszembe, hogy elfelejtettem.
vázlatpontokba szedem, és megjegyzem, hogy hány dolgot kell megjegyeznem.
a hátralévő 418 perc, amíg lesz alkalmam ezt leírni valahova,
úgy néz ki, határozottan lassan fog eltelni.

később ez elmúlik.

ezt már nem tudom ki mondta.

igazából elég sokan mondták már.

mire összehozom az előző összetett mondatot, már csak 394 perc van hátra.

elvetem az összetett mondatot,

minden legyen annyira egyszerű, amennyire csak lehetséges,

de semmivel sem egyszerűbb.

ezt mindenki tudja, hogy ki mondta.

Jutka

ott van a 306-osban, a 3577-edik levelét vágja le, a 288-asban

Anikó

már leszedett 3157 sárga koktélpáradicsomot, a 295-ösben

Csaba

a 753-adik szívat klipszeli,

Dani

a 421-edik indát engedi,

ha tudnánk beszélgetni Imással,

ha hallanánk Imást,

akkor sem kérdezném meg,

pedig érdekel, hogy,

ti mit költötök éppen.